

Arrest

nr. 231 981 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. VAN ROYEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Safed Sang (district Momand Agha, provincie Logar). U bent van Pashtoense origine. In Afghanistan zou uw moeder bij uw gehuwde zus en schoonbroer verblijven. Uw vader is al geruime tijd overleden. U verklaarde dat uw twee oudere broers bij een verkeersongeluk om het leven kwamen. U werd meerderjarig op 21 maart 2014.

U diende in België een eerste asielaanvraag in op 17 september 2012. U verklaarde dat u Afghanistan was ontvlucht uit vrees voor de Taliban nadat ze hadden ontdekt dat u had meegewerkt met de lokale politie of "arbaki". Op 29 maart 2013 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de hoedanigheid van vluchteling geweigerd alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing ging u op 24 april 2014 in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die in haar arrest van 25 juli 2014 een conforme beslissing nam en u eveneens de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire bescherming weigerde. De asielinstanties hechtten geen geloof aan uw beweerde herkomst uit Mohammad Agha.

Op 21 januari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in die op 24 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd geannuleerd.

Zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, diende u op 20 februari 2014 een derde asielaanvraag in. U verklaarde toen dat u in uw eerste asielaanvraag uw verblijf in Pakistan verzwegen had. U zou sinds uw negende levensjaar drie keer naar Pakistan zijn gegaan om er te werken. U ging dan samen met uw neef, die een huis heeft in Peshawar, naar Pakistan. U keerde terug naar Afghanistan om uw moeder te helpen bij de oogst van o.a. ajunen. U zou in totaal drie jaar in Pakistan hebben verbleven. Na uw laatste terugkeer zou u een drietal jaar in uw dorp hebben gewoond, alvorens u diende te vluchten uit vrees voor de Taliban, die hadden ontdekt dat u bij de "arbaki" was geweest. Opnieuw verbleef u in Pakistan/Peshawar, maar u zou er zijn moeten vluchten omdat de Taliban van Afghanistan samenwerken met deze van Waziristan. Vervolgens zou u gedurende een week naar uw zus in Afghanistan zijn teruggekeerd, alvorens Afghanistan definitief te verlaten, in 2011 of 2012. Bij uw derde asielaanvraag legde u een Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer.

Op 28 oktober 2014 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het CGVS stelde in de beslissing dat uw gebrekkige kennis van uw regio van herkomst deels kon worden verklaard door het feit dat u een tijdlang in Pakistan woonde. Anderzijds merkte het CGVS ook op dat u zeer onduidelijk was over de duur van de periodes die u in Pakistan zou hebben doorgebracht en dat u het nog steeds niet geloofwaardig maakte dat u in de jaren voor uw vertrek in Safed Sang woonachtig was.

Op 14 april 2017 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Gezien dit nieuwe element in uw dossier werd u op 26 juli 2017 uitgenodigd voor een gehoor op het CGVS. U kwam niet opdagen voor dit gehoor. In een brief van 12 december 2017 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken een heroverweging van uw beschermingsstatus. U werd op 3 januari 2018 nogmaals voor een gehoor uitgenodigd door het CGVS. Deze keer was u wel aanwezig. U beaamde dat u door een rechtbank werd veroordeeld voor diefstal. Echter, u zei ook dat u dronken was op het moment van de feiten en dat niet u maar twee andere Afghanen deze diefstal pleegden. Daarom wenste u de subsidiaire beschermingsstatus te behouden. Verder herhaalde u dat u in Afghanistan de Taliban diende te vrezen, dit omdat u voor de arbaki zou hebben gewerkt. Ter staving van uw verklaringen legde u enkele documenten neer. Het ging om een attest van gevangenschap en een bericht van voorlopige invrijheidstelling. Het CGVS nam op 22 januari 2018 een beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep. Echter nam de RvV met het arrest van 26 juni 2019 een gelijkaardige beslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u op 23 december 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming ingediend. U verblijft intussen in het Centrum voor illegalen te Merksplas (CIM). U werd daar op 23 november 2019 naartoe gebracht nadat tijdens een controle door de Belgische autoriteiten bleek dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond. U verklaart deze keer dat u een Afghaan bent maar dat u nooit in Afghanistan woonde. Uw ouders zouden in een vluchtelingenkamp in Sawabi, Pakistan verblijven. U heeft dit eerder nooit vermeld uit "onwetendheid". U legt geen documenten neer maar verwijst naar de identiteitskaarten van uw moeder, vijf broers en twee zussen die moeten aantonen dat zij "Afghaanse vluchtelingen" zijn. U zou deze bewijzen al in 2016 aan het CGVS hebben voorgelegd, het CGVS zou weten dat uw familie in een kamp in Pakistan verblijft. U zou ook een broer hebben in België die op 17 december 2019 een afspraak had met het Rode Kruis om de situatie van uw familie te bevestigen. U kan niet terug naar Afghanistan omdat u daar niemand kent. Bovendien is het er gevaarlijk, dagelijks zijn er explosies en aanslagen. U verklaart voorts dat u al zeven jaar in België bent en intensief wordt begeleid. U hoopt een goede opleiding te kunnen volgen en vervolgens aan het werk te gaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

Wat betreft de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name uw verklaring dat u weliswaar Afghaan bent maar nooit in Afghanistan zou hebben gewoond, moet immers worden benadrukt dat uw relaas geenszins kan overtuigen. Ten eerste kan niet worden ingezien waarom u pas na een verblijf van zeven jaar en na drie eerdere asielaanvragen in België hieromtrent de waarheid zou vertellen. Van een verzoeker die bescherming vraagt aan de Belgische autoriteiten, mag worden verwacht dat deze van bij het begin eerlijke verklaringen aflegt. U maakt allerminst duidelijk waarom u nooit eerder melding maakte van een langdurig verblijf (van geboorte tot vertrek naar Europa) in Pakistan. U stelt dat u onwetend was en voegt daar aan toe: "Ik ben Afghaan, dus ik dacht dat ik moest vermelden dat ik Afghaan ben" (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, 24 december 2019, vraag 1.3). Dergelijke nietszeggende verklaringen kunnen bezwaarlijk als een afdoende uitleg worden beschouwd.

Bovendien legde u in het verleden al meermaals bijzonder onduidelijke verklaringen af met betrekking tot uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Zo stelde het CGVS al naar aanleiding van uw eerste verzoek vast dat u uw verblijf in Logar geenszins aannemelijk maakte. Toen u een derde keer asiel vroeg, gaf u plots aan dat u meermaals van Afghanistan naar Pakistan reisde en dat u daar in totaal drie jaar verbleef. Echter stelde het CGVS in de beslissing van 28 oktober 2014 vast dat u zeer onduidelijk was over de duur van de periodes die u in Pakistan zou hebben doorgebracht en dat u het nog steeds niet geloofwaardig maakte dat u in de jaren voor uw vertrek in Safed Sang woonachtig was. U kreeg desondanks de subsidiaire bescherming toegekend, daar het CGVS toen de mening was toegedaan dat uw gebrekkige kennis van de regio kon worden verklaard door een herhaaldelijk verblijf in Pakistan. Echter werd u in het kader van een onderzoek naar een nieuw element in uw dossier (met name uw definitieve veroordeling omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels) op 3 januari 2018 nogmaals gehoord door het CGVS, en kwam het CGVS tot de conclusie dat ook aan uw verblijf in Pakistan geen geloof kon worden gehecht. Zo gaf u eerder aan dat u na uw negende levensjaar drie keer naar Pakistan reisde en er in totaal drie jaar verbleef (zie beslissing van 28 oktober 2014), maar beweerde u nu plots zes of zeven jaar oud te zijn geweest toen u definitief naar Afghanistan terugkeerde. U verklaarde nadien nooit meer naar Pakistan te zijn teruggekeerd (CGVS, 3 januari 2018, p.3, 4). U opperde nog dat u dit alles vergeten was omdat u wel eens marihuana rookt en alcohol drinkt (CGVS, 3 januari 2018, p.4), wat weinig indruk maakte. Het CGVS vermoedde dan ook dat u de subsidiaire beschermingsstatus in 2014 verworven had middels het afleggen van frauduleuze verklaringen.

Dat u heden beweert altijd in Pakistan te hebben gewoond en Afghanistan nooit te hebben gezien, kan gezien bovenstaande vaststellingen en uw steeds wijzigende verklaringen bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Bovendien legt u geen enkel document neer dat uw langdurig verblijf in Pakistan zou kunnen staven. U beweert ten overstaan van de ambtenaar van de DVZ dat het CGVS op de hoogte is van het verblijf van

uw familieleden in een vluchtelingenkamp in Pakistan. U zou dit in 2016 hebben aangetoond middels het neerleggen van hun identiteitsdocumenten (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, 24 december 2019, vraag 3.2). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u dergelijk verblijf in Sawabi nooit ter sprake heeft gebracht en nooit enig identiteitsdocument heeft neergelegd. Dat u iets anders beweert, zegt veel over uw algemene geloofwaardigheid. Wat betreft uw verklaring dat uw broer in België recent naar het Rode Kruis is gegaan om de aanwezigheid van uw familie in Pakistan te (laten) bevestigen, toont u ook op geen enkele manier aan. U zegt niet wie uw broer is, legt geen (identiteits)documenten van uw broer neer, noch blijkt u in het bezit van een bevestiging van het Rode Kruis. Bovendien heeft u hier altijd volgehouden dat u slechts twee broers had, K.B.(...) en W.(...) genaamd, en dat beiden kwamen te overlijden toen u negen of tien jaar oud was. U ontkende ook uitdrukkelijk nog andere broers te hebben (zie verklaring DVZ van 27 februari 2013, vraag 17, zie ook persoonlijk onderhoud van 3 januari 2018, p.5). Hoewel het CGVS ook al aangaf dat de dood van uw broers evenmin kon overtuigen en uit sociale media veeleer bleek dat u en uw broers een band hadden met de hoofdstad Kabul (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2018), rijst toch de vraag wie dan wel de persoon zou zijn die u hier in België als uw broer beschouwt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS noch op dat u niet langer verwijst naar enig probleem met de Taliban dat u ooit zou hebben gekend, wat bevestigt dat u ook daaromtrent steeds bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in

handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

.Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviséerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad geviséerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus

2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Al in de beslissing van 22 januari 2018 motiveerde het CGVS op omstandige wijze waarom kan worden aangenomen dat u in Kabul over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. Daarbij stelde het CGVS onder meer vast dat u over de nodige capaciteiten beschikt om in Kabul aan de slag te gaan, werd gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat uw broers K.B.(...) en W.(...) op dat moment in Kabul bleken te verblijven en op het feit dat u zelf nooit een duidelijk zicht bood op uw precieze verblijfplaatsen voor u naar België kwam, wat het vermoeden sterkte dat u zelf minstens een tijdlang in de hoofdstad woonde. U brengt geen elementen aan die de eerdere vaststellingen van het CGVS zouden weerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat zijn jongere broer A.K.B. (verzoeker verwijst naar diens bijlage 26quinquies, stuk 5 bij het verzoekschrift) wel degelijk de 'Proof of Registration of Afghan Citizen' van verzoeker, hemzelf, zijn jongere zus Z. en zijn broer B. recent aan het Rode Kruis bezorgd. Hij verwijst naar de stukken 2 – 4 gevoegd aan het verzoekschrift.

Hij geeft aan dat hij door zijn broer K.B. pas recent in het bezit werd gesteld van het origineel van voormelde Pakistaanse verblijfskaart voor Afghaanse vluchtelingen in het kamp SWABI. Verzoeker licht toe dat op deze verblijfskaarten weliswaar als familienaam van verzoeker en zijn familieleden H.K. vermeld staat in plaats van A., doch uit de foto op zijn verblijfskaart blijkt luidens verzoeker onbetwistbaar dat dit hem is.

Verzoeker stelt dat deze verblijfskaart niet alleen bewijst dat hij de hoedanigheid van vluchteling heeft in Pakistan, doch dat ook hieruit zijn Afghaanse nationaliteit blijkt.

Verzoeker vraagt dat hem de vluchtelingenstatus wordt "toegekend".

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"Het doel van het statuut van subsidiaire bescherming bestaat erin personen te beschermen die in geval van terugkeer naar hun herkomstland een "reëel risico op ernstige schade" zouden lopen (waartegen zij geen bescherming van het herkomstland kunnen (of willen) vragen).

Verzoeker is een van deze personen en de elementen die hij onder sub. 11.2.1 heeft voorgebracht, moeten minstens worden begrepen in de zin van artikel 48/4 van de Wet.

Uit de feiten die verzoeker heeft aangehaald alsook uit de resolutie blijkt duidelijk dat er ernstige en redelijke gronden aanwezig zijn op basis waarvan kan worden besloten dat het risico op onmenselijke behandeling zich in hoofde van verzoeker voordoet.

Aldus zal verzoeker een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4 Vw. Verzoeker dient dan ook de subsidiaire bescherming te worden toegekend."

2.1.2. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: Proof of Registration of Afghan Citizen van L.B. H.K. (°01.01.1989) (stuk 2); Proof of Registration of Afghan Citizen van Z. H.K. (°01.01.2001) én B. H.K. (°01.01.1999) (stuk 3); Proof of Registration of Afghan Citizen van K.B. H.K. (°01.01.1987) (stuk 4); kopie bijlage 26quinquies van A. K.B. (stuk 5).

Ter terechtzitting toont verzoeker een origineel stuk met name een Proof of Registration of Afghan Citizen van L.B. H.K. (°01.01.1989).

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in

aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.5.1. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd verzoeker door de commissaris-generaal de hoedanigheid van vluchteling geweigerd alsook de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht werd aan zijn beweerde herkomst uit Mohammad Agha en bijgevolg evenmin aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing en beoordeling in zijn arrest nr. 107 372 van 25 juli 2013.

Verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming werd op 24 januari 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken geannuleerd.

Inzake zijn tweede volgend verzoek verklaarde verzoeker dat hij in het verleden zijn verblijf in Pakistan verzwegen had. Op 28 oktober 2014 kreeg verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Het CGVS stelde in de beslissing dat zijn gebrekkige kennis van zijn regio van herkomst deels kon worden verklaard door het feit dat hij een tijdlang in Pakistan woonde. Anderzijds merkte het CGVS ook op dat verzoeker zeer onduidelijk was over de duur van de periodes die hij in Pakistan zou hebben doorgebracht en dat hij het nog steeds niet geloofwaardig maakte dat hij in de jaren voor zijn vertrek in Safed Sang woonachtig was.

Op 14 april 2017 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van een jaar wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Het CGVS nam op 22 januari 2018 een beslissing tot intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in het arrest nr. 223 251 van 26 juni 2019.

In het kader van zijn derde volgend verzoek om internationale bescherming houdt verzoeker voor altijd in Pakistan te hebben gewoond als Afghaans vluchteling en nooit in Afghanistan te zijn geweest.

2.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers nieuw afgelegde verklaringen niet overtuigen.

In de bestreden beslissing wordt op pertinente en correcte wijze als volgt gemotiveerd:

"Wat betreft de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name uw verklaring dat u weliswaar Afghaan bent maar nooit in Afghanistan zou hebben gewoond, moet immers worden benadrukt dat uw relaas geenszins kan overtuigen. Ten eerste kan niet worden ingezien waarom u pas na een verblijf van zeven jaar en na drie eerdere asielaanvragen in België hieromtrent de waarheid zou vertellen. Van een verzoeker die bescherming vraagt aan de Belgische autoriteiten, mag worden verwacht dat deze van bij het begin eerlijke verklaringen aflegt. U maakt allerm minst duidelijk waarom u nooit eerder melding maakte van een langdurig verblijf (van geboorte tot vertrek naar Europa) in Pakistan. U stelt dat u onwetend was en voegt daar aan toe: "Ik ben Afghaan, dus ik dacht dat ik moest vermelden dat ik Afghaan ben" (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, 24 december 2019, vraag 1.3). Dergelijke nietszeggende verklaringen kunnen bezwaarlijk als een afdoende uitleg worden beschouwd.

Bovendien legde u in het verleden al meermaals bijzonder onduidelijke verklaringen af met betrekking tot uw herkomst en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Zo stelde het CGVS al naar aanleiding van uw eerste verzoek vast dat u uw verblijf in Logar geenszins aannemelijk maakte. Toen u een derde keer asiel vroeg, gaf u plots aan dat u meermaals van Afghanistan naar Pakistan reisde en dat u daar in totaal drie jaar verbleef. Echter stelde het CGVS in de beslissing van 28 oktober 2014 vast dat u zeer onduidelijk was over de duur van de periodes die u in Pakistan zou hebben doorgebracht en dat u het nog steeds niet geloofwaardig maakte dat u in de jaren voor uw vertrek in Safed Sang woonachtig was. U kreeg desondanks de subsidiaire bescherming toegekend, daar het CGVS toen de mening was toegedaan dat uw gebrekkige kennis van de regio kon worden verklaard door een herhaaldelijk verblijf in Pakistan. Echter werd u in het kader van een onderzoek naar een nieuw element in uw dossier (met name uw definitieve veroordeling omwille van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels) op 3 januari 2018 nogmaals gehoord door het CGVS, en kwam het CGVS tot de conclusie dat ook aan uw verblijf in Pakistan geen geloof kon worden gehecht. Zo gaf u eerder aan dat u na uw negende levensjaar drie keer naar Pakistan reisde en er in totaal drie jaar verbleef (zie beslissing van 28 oktober 2014), maar beweerde u nu plots zes of zeven jaar oud te zijn geweest toen u definitief naar Afghanistan terugkeerde. U verklaarde nadien nooit meer naar Pakistan te zijn teruggekeerd (CGVS, 3 januari 2018, p.3, 4). U opperde nog dat u dit alles vergeten was omdat u wel eens marihuana rookt en alcohol drinkt (CGVS, 3 januari 2018, p.4), wat weinig indruk maakte. Het CGVS vermoedde dan ook dat u de subsidiaire beschermingsstatus in 2014 verworven had middels het afleggen van frauduleuze verklaringen.

Dat u heden beweert altijd in Pakistan te hebben gewoond en Afghanistan nooit te hebben gezien, kan gezien bovenstaande vaststellingen en uw steeds wijzigende verklaringen bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Bovendien legt u geen enkel document neer dat uw langdurig verblijf in Pakistan zou kunnen staven. U beweert ten overstaan van de ambtenaar van de DVZ dat het CGVS op de hoogte is van het verblijf van uw familieleden in een vluchtelingenkamp in Pakistan. U zou dit in 2016 hebben aangetoond middels het neerleggen van hun identiteitsdocumenten (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, 24 december 2019, vraag 3.2). Dient evenwel te worden opgemerkt dat u dergelijk verblijf in Sawabi nooit ter sprake heeft gebracht en nooit enig identiteitsdocument heeft neergelegd. Dat u iets anders beweert, zegt veel over uw algemene geloofwaardigheid. Wat betreft uw verklaring dat uw broer in België recent naar het Rode Kruis is gegaan om de aanwezigheid van uw familie in Pakistan te (laten) bevestigen, toont u ook op geen enkele manier aan. U zegt niet wie uw broer is, legt geen (identiteits)documenten van uw broer neer, noch blijkt u in het bezit van een bevestiging van het Rode Kruis. Bovendien heeft u hier altijd volgehouden dat u slechts twee broers had, K.B.(...) en W.(...) genaamd, en dat beiden kwamen te overlijden toen u negen of tien jaar oud was. U ontkende ook uitdrukkelijk nog andere broers te hebben (zie verklaring DVZ van 27 februari 2013, vraag 17, zie ook persoonlijk onderhoud van 3 januari 2018, p.5). Hoewel het CGVS ook al aangaf dat de dood van uw broers evenmin kon overtuigen en uit sociale media veeleer bleek dat u en uw broers een band hadden met de hoofdstad Kabul (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2018), rijst toch de vraag wie dan wel de persoon zou zijn die u hier in België als uw broer beschouwt.

Volledigheidshalve merkt het CGVS noch op dat u niet langer verwijst naar enig probleem met de Taliban dat u ooit zou hebben gekend, wat bevestigt dat u ook daaromtrent steeds bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd."

Verzoeker stelt dat zijn jongere broer K.B. de *'Proof of Registration of Afghan Citizen'* van hemzelf, van verzoeker, zijn jongere zus Z. en zijn broer B. aan het Rode Kruis heeft bezorgd. Hij voegt een fotokopie van deze stukken bij zijn verzoekschrift (de stukken 2 – 4). Verzoeker stelt dat deze verblijfskaart niet alleen bewijst dat hij de hoedanigheid van vluchteling heeft in Pakistan, doch dat ook hieruit zijn Afghaanse nationaliteit blijkt.

De Raad hecht echter niet de minste bewijswaarde aan deze documenten.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kan de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken objectieve bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

Vooreerst betreffen de vier neergelegde documenten van de *'Proof of Registration'* loutere fotokopieën waaraan slechts relatieve bewijswaarde kan gehecht worden daar kopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Verzoeker toont ter terechtzitting 1 origineel dat geen afbreuk doet aan de volgende vaststelling.

Het niet-authentiek karakter van deze vier *'Proof of Registration'*, kan bovendien duidelijk blijken uit wat volgt. Zo stemmen de familienamen van de personen vermeld op de *'Proof of Registration'*, namelijk H.K., niet overeen met de familienaam van verzoeker, te weten A.. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat uit de foto op zijn verblijfskaart onbetwistbaar blijkt dat hij dit is, kan hij niet worden gevolgd. Uit deze *'Proof of Registration'* blijkt immers dat de stempel/logo op de fotokopie van het document niet doorloopt waar de foto is geplaatst, wat aanduidt dat deze foto achteraf aangebracht werd. Hetzelfde dient gezegd te worden over de *'Proof of Registration'* van zijn vermeende jongere broer K.B., broer B. en zus Z.. Bovendien zijn ook de verklaarde geboortedata van verzoeker (21 maart 1996) en zijn vermeende broer K.B. (5 juni 1991, zie stuk 5: bijlage 26*quinquies*) niet dezelfde als de geboortedata vermeld op de *'Proof of Registration'* (1 januari 1989 respectievelijk 1 januari 1987). Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat louter op basis van de foto op de verblijfskaart, waarvan overigens niet op objectieve wijze kan vastgesteld worden dat de persoon op deze foto daadwerkelijk verzoeker is, zijn verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling als bewezen kan worden beschouwd.

Dient overigens in herinnering gebracht te worden dat verzoeker altijd heeft volgehouden dat hij slechts twee broers had, K.B. en W. genaamd, en dat beiden kwamen te overlijden toen hij negen of tien jaar oud was. Verzoeker ontkende ook uitdrukkelijk nog andere broers te hebben (adm.doss., verklaring DVZ van 27 februari 2013, vraag 17; persoonlijk onderhoud van 3 januari 2018, p.5). Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift echter wel een *'Proof of Registration'* van, luidens verzoeker, *zijn broer B.* Hoewel het CGVS ook al aangaf dat de dood van verzoekers broers evenmin kon overtuigen en uit sociale media veeleer bleek dat hij en zijn broers een band hadden met de hoofdstad Kabul (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 januari 2018), rijst toch de vraag wie dan wel de personen zouden zijn die verzoeker hier in België als zijn broers beschouwt. Eenzelfde redenering gaat op voor wat betreft de neergelegde *'Proof of Registration'* van, luidens verzoeker, zijn zus Z. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde verzoeker immers dat zijn zus B. heet (verklaring DVZ van 27 februari 2013, vraag 17).

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker zich bedient van vervalste documenten.

Bovendien heeft verzoeker reeds in het verleden bijzonder onduidelijke en steeds wijzigende verklaringen afgelegd met betrekking tot zijn herkomst en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Verzoeker brengt geen elementen bij die deze pertinente vaststellingen in een ander daglicht stellen.

Gelet op voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers heden voorgehouden onafgebroken verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling.

2.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker onderneemt geen enkele poging om de motieven dienaangaande te weerleggen of te ontkrachten nu hij zich louter beperkt tot het stellen dat *“Uit de feiten die verzoeker heeft aangehaald alsook uit de resolutie..., blijkt duidelijk dat er ernstige en redelijke gronden aanwezig zijn op basis waarvan kan worden besloten dat het risico op onmenselijke behandeling zich in hoofde van verzoeker voordoet.”*.

Verzoeker toont voorts geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Evenmin beschikt het CGVS noch de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS